— Atenţiune, trenul accelerat nr. cutare pleacă peste cinci minute!

— Ura, plecăm! Direcţia: Marea Neagră!

— Predeal!

— Nicule, dă-mi şi mie să ţin aparatul tău de fotografiat!

— Da ce, l-am cumpărat în tovărăşie, Tudorică?!

— Nicule, ia uită-te, nu ţi se par cunoscute persoanele care intră pe culoarul nostru? E şi o pasăre cu ei! Hei, voi de colo, cum vă cheamă?

— Eu sînt Gheorghiţă reporterul!

— Eu, Niţă-Peniţă!

— Eu, Gică Notă-mică!

— Eu, Fana-Coţofana!

— Ce surpriză! Vasăzică, ne însoţiţi!

— Vă însoţim. Ca s-avem ce scrie...

— Hm... Tudorică, nu vrei să ţii şi tu aparatul meu de fotografiat? Ţi-l dau cu plăcere...

Proletari din toate ţările uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII 55 (511) ★ sîmbătă 7 iulie 1956 ★ 4 pag. 15 bani

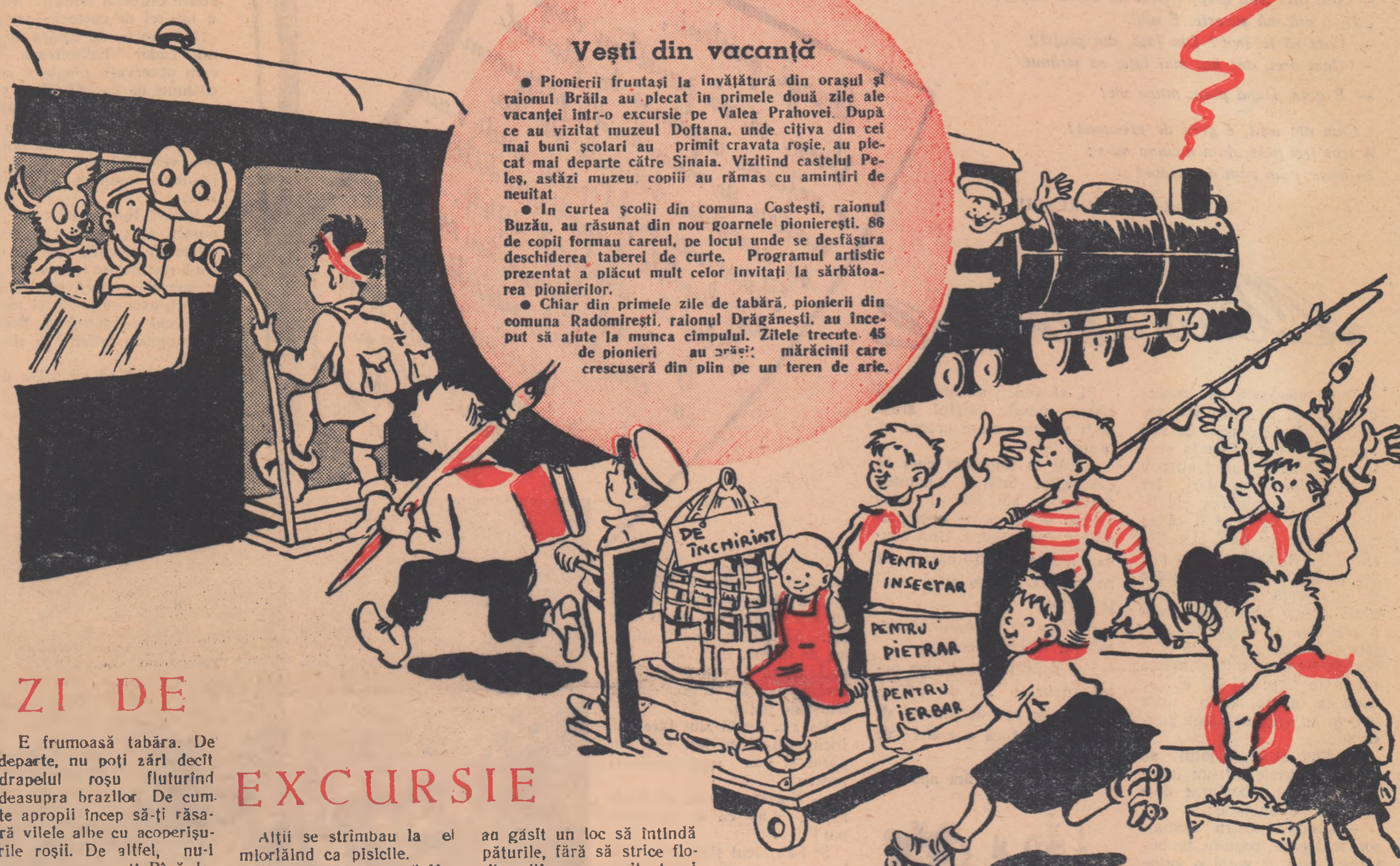
Drum bun

Veşti din vacanţă

● Pionierii fruntaşi la învăţătură din oraşul şi raionul Brăila au plecat în primele două zile ale vacanţei într-o excursie pe Valea Prahovei. După ce au vizitat muzeul Doftana, unde cîţiva din cei mai buni şcolari au primit cravata roşie, au plecat mai departe către Sinaia. Vizitînd castelul Peleş, astăzi muzeu, copiii au rămas cu amintiri de neuitat

● In curtea şcolii din comuna Costeşti, raionul Buzău, au răsunat din nou goarnele pionereşti. 86 de copii formau careul, pe locul unde se desfăşura deschiderea taberei de curte. Programul artistic prezentat a plăcut mult celor invitaţi la sărbătoarea pionierilor.

● Chiar din primele zile de tabără, pionierii din comuna Radomireşti, raionul Drăgăneşti, au început să ajute la munca cîmpului. Zilele trecute 45 de pionieri au prăşit mărăcinii care crescuseră din plin pe un teren de arie.

ZI DE EXCURSIE

E frumoasă tabăra. De departe, nu poţi zări decît drapelul roşu fluturînd deasupra brazilor De cum te apropii încep să-ţi răsară vilele albe cu acoperişurile roşii. De altfel, nu-i greu s-o recunoşti. Pînă departe răzbate zarva copiilor, cîntecele şi uralele cu care sînt încurajaţi fotbaliştii taberei.

Dar sînt zile cînd de dimineaţă pînă seara e o linişte de-ai crede că toţi dorm ca-n pădurea fermecată Inseamnă că vremea se arată a fi bună şi toţi se află în excursie.

Despre o zi ca aceasta vreau să povestesc şi eu acum. Sau mai bine zis, despre o excursie în care a mers şi Vasile Vă întrebaţi poate: ce grozăvie e că a mers Vasile în excursie? Că doar au mai mers 150 de copii. Da, dar pînă la această excursie greu se înţelegea cineva cu el. Toată vremea era nemulţumit. Il chema cineva la joacă, nu mergea. Fotbal nu juca. De excursii, nici să nu audă! Ba de la o vreme începu să plîngă că-i e dor de-acasă.

Atît le-a trebuit copiilor, că au şi început să rîdă de el:

— Plîngăreţu... uite plîngăreţu...

Alţii se strîmbau la el miorlăind ca pisicile.

Aşa că într-o seară Vasile şi-a luat binişor lucrurile şi s-a furişat în dormitorul celor mici, plîngîndu-se că ceilalţi rîd de el. Cei mici, ascultîndu-i văicărelile, l-au crezut un adevărat martir şi l-au primit, dar chiar de a doua zi începură şi ei să rîdă de el

Asta a fost prea mult pentru Vasile, aşa că în prima excursie se hotărî să meargă

In ziua aceea soarele i-a prins pe copii departe de tabără, urcînd spre cabană. Unul dintre băieţi, privind spre crestele munţilor din zare, a anunţat triumfător:

— Azi Postăvarul n-are căciulă; înseamnă că avem zi bună!

Vestea i-a bucurat pe toţi. Poteca şerpuită îi ademenea să urce cît mai repede. Fragii îi mai făceau pe unii să zăbovească. Şi printre ei era şi Vasile. Nu că era leneş, da-i lăsa gura apă după fragi. Insfîrşit, pîlcuri, pîlcuri, copiii au ajuns cu toţii la cabană. Locul de popas l-au ales într-o poiană plină de flori în care de-abia au găsit un loc să întindă păturile, fără să strice florile. Şi s-au pornit atunci atîtea cîntece şi jocuri de răsuna pădurea. Unul dintre băieţi cînta la acordeon. Altul, cu o muzicuţă de gură, încerca să se facă şi el auzit.

Şi mulţi, mulţi dintre ei erau strînşi buluc în jurul instructorului care-i fotografia.

Ei, şi fotografiatul este o veche pasiune a lui Vasile. S-a sucit, s-a învîrtit pe lîngă instructor, pînă i-a dat şi lui aparatul. Atunci, zău că merita să-l fi văzut pe Vasile, fericit şi dîndu-şi aere de specialist.

Cu glume şi păcăleli timpul a trecut repede. Copiilor nici nu le venea să creadă că se pregătesc de plecare.

Şi-n atîta voie bună credeţi că mai putea să stea cineva deoparte? In cîntecul zecilor de copii se auzea pentru prima oară şi glasul lui Vasile: „Ah ce bine e în pădure, la cules de fragi şi mure".

Aşa s-a sfîrşit ziua de excursie care a adus copiilor un nou prieten.

Florica BĂLAN

„Vederi de la Mamaia"

Dragi prieteni, vă trimit cîteva tradiţionale vederi din tabăra nr. 2 de la Mamaia.

Pe prima vedere, poza înfăţişează marea foarte înfuriată. Am de gînd să vă povestesc multe, numai marea să nu mi-o cereţi s-o descriu. Imposibil. Se schimbă atît de repede, încît seamănă cu o fetiţă mofturoasă, care nu vrea să-ţi spună cum o chiamă, cîţi ani are, în ce clasă învaţă...

Toţi copiii, şapte sute, au sosit cu bine. Pentru cei care au fost şi în anii trecuţi, de la început s-a arătat o surpriză mare: în locul corturilor, au fost construite cabane moderne, foarte confortabile. Directoare e tot tovarăşa Stere. Gornist — un băiat înalt, cu ochelari şi cu pantaloni scurţi, nedespărţit de goarnă, care circulă foarte grav printre cabane. Prima cîntărire i-a nemulţumit profund pe medici care au hotărît să mărească, într-o săptămînă, greutatea taberei măcar cu 1000 kg.

A doua vedere, sau cum a salvat „bunicul" de la „Salvamar" pe Emilia.

Au trecut cîteva zile. Soarele şi-a făcut prima ieşire pe plajă. E timp frumos, dar plouă cu lacrimi. Cinci copii plîng fără încetare. Vor acasă, la mămica. Nu-s prea mulţi pe lîngă restul de 695 care se simt bine, dar ştiţi, „dorul" ăsta de casă e o boală foarte ciudată şi molipsitoare.

Emilia, o fetiţă de 8 ani, a plîns patru zile în şir. Chiar şi în somn. Se părea că nu mai e nici o salvare. Şi atunci, „bunicul" — un bătrîn lup de mare, care lucrează la „Salvarea marină" — a luat-o în barcă şi a plimbat-o paralel cu geamandurile. Nu se ştie ce a discutat cu ea. Emilia l-a îndrăgit aşa de mult pe „bunicul", încît precis va plînge patru zile în şir, cînd va trebui să se despartă de el şi de mustăţile sale lungi, ca două vîsle.

A treia vedere: o curiozitate.

In seria aceasta au venit şi copii coreeni. Tovarăşii de la bucătărie au trebuit să rezolve urgent o problemă: să cumpere mari cantităţi de ardei iute şi usturoi. Cei 70 de coreeni, după un vechi obicei, consumă la fiecare masă cam 2 kg. din aceste articole. Şi toţi copiii privesc cu uimire cum prietenii coreeni mănîncă orez cu usturoi, budincă cu ardei iute, ba chiar şi prăjituri tot cu ardei iute.

Dragi prieteni, acestea sînt primele vederi din tabără. Fireşte, în încheiere, cîteva rînduri liniştitoare pentru părinţi:

Copiii dumneavoastră se simt foarte bine. S-au prăjit cam la nuanţa ciocolatei. Mîncarea e foarte gustoasă şi destulă, deci nu-i nevoie să veniţi cu valize încărcate cu fripturi şi prăjituri. După amiază e somn obligatoriu de 3-4 ore şi se mai doarme şi noaptea. Nu-i nevoie să trimiteţi sandalele albe, cu nenea care vine în concediu, aici, la Mamaia, pentru că în tabără şi pe plajă e mai plăcut să umbli desculţ. Chiar dacă eşti profesor.

Vouă, cititori, vă promit şi alte vederi de la Mamaia, din care veţi afla cum am cîştigat un mare pariu cu Olimpia, cum şi-a sărbătorit ziua Rodica, în cabana 3, şi altele.

Numai marea să nu mi-o cereţi s-o descriu...

Şerban VOICU

Umor

Fotograful amator

Sînt fotografi destui în cerc la noi,
Dar ca Ionel, e greu să întîlneşti.
Să cauţi mult şi bine-n Bucureşti,
Şi nu găseşti un altul mai de soi.

El are-un aparat, un nou model.
Ce marcă, n-aş putea ca să vă spun!
Dar marca nu contează cînd e bun.
(Nu vă mai spun că l-a făcut chiar el).

Şi într-o zi, Ionel s-a îndurat
Să strice pentru mine un clişeu.
E cel mai bun prilej să văd şi eu
Cum funcţionează noul aparat.

— Stai jos! Stai drepţi! Stai iar ca la-nceput!
...De-o oră mă suceşte. E abil.
— Cum să te scot? Din faţă, din profil?
— Cum vrei, dar hai mai iute, că strănut.

— E gata. După poze, mîine vii!

...Cum am ieşit, e greu de presupus!
A scos trei poze, da-n niciuna nu-s;
In toate, e un pom de vizavi!

Gabriel TEODORESCU

După fragi

Stă pitită-n buruiene
Mîndra mîndrelor poiene,
Ruşinoasa lumii, draga,
Fraga.

Printre-a brazilor livede,
Trece ursul şi n-o vede —
Vîntuleţ hai-hui n-o rupe,
Cioc de aur nu mi-o ciupe.

Dar un prichindel isteţ:
— „Vin' frăguţă-n coşuleţ!"

Printre ferigi, lîngă stînci,
Cînd pe vîrfuri, cînd pe brînci,
Strînge puştiul, „pe gustate",
Sumedenii parfumate.

Flăcăruie din verdeaţă,
Cînd vei sta şi tu-n dulceaţă
Lîng-o mie de surate
Răsfăţate-n zahăr toate,

Poate-oricine să priceapă:
Pe turistul meu de-o şchioapă,
Meşterind de zor borcanul
Cu bobiţele mărunte,
O să-l prinză dor de munte
Şi-o să vie şi la anul!

Lucian DUMITRESCU

Domnişorul

Copiii plecaseră pe poteca din pădure. In urma lor, venea un băiat în fugă, ca să-i ajungă. Se împiedeca în şireturile desfăcute care-i atîrnau peste bocancii murdari, iar brăcinarii pantalonilor şi-i ţinea cu mîna. Părul îi cădea nepieptănat, pe ochi, şi colţurile gurii îţi arătau de la prima vedere că băiatul mîncase de dimineaţă pîine cu magiun. Insuşi chipul său avea o expresie de mare descurajare. Cît e de grea viaţa cînd bunica, bunicul, tata şi mama rămîn în Capitală iar el se duce în tabără, acolo unde nimeni nu vrea să-i lege şireturile...

Gîndind astfel, băiatul se trezi fără veste într-un luminiş, unde fu înconjurat de-o mulţime de animale:

— Dragul nostru domnişor, te aşează, rogu-te, pe buturuga asta, îi vorbi o vulpe roşcată, am să-ţi lustruiesc cu coada mea ghetele!

— Şi eu ţi-oi înnoda şireturile! se oferi Moş Martin aplecîndu-se greoi.

O veveriţă grijulie sări de pe o creangă şi, ţopăind, veselă începu a-l peria pe haine.

Un bursuc încruntat, cu mişcări măsurate, îl spălă, cum se cuvine, pe mîini, pe faţă. Iar nişte păsărele, ciripind preocupate, se apucară să-i descurce cu ciocurile părul, ceeace făcu şi ursul, folosind drept pieptăne o crenguţă de brad.

O clipă, băiatul rămase încremenit, apoi un zîmbet îi flutură uşor: „Uite, ce mai pădure, parcă aş fi acasă, şi zău că ursul acesta bătrîn, care se apleacă aşa de greu, seamănă cu bunicul, cînd mă-ncalţă dimineaţa.

Apoi, revenindu-şi din uimire, se răsti:

— Hai mai iute, nu vedeţi că trebuie să-i ajung pe băieţi, din urmă? Şi voi, ce staţi cu ciocul căscat, pieptănaţi-mă mai repede!

Şi, să vedeţi minune. După cîteva minute, băiatul arăta de-ţi era mai mare dragul să te uiţi la el.

Curat şi îmbrăcat cum se cuvine, se înfăţişă dinaintea tovarăşilor săi. Băieţii erau tocmai la un popas şi-şi pregăteau de-ale gurii. Unii adunau vreascuri, alţii cărau apă cu găleata, iar un altul curăţa cartofi.

— Vino să ne ajuţi la cartofi! îl chemau copiii.

Dar spuneţi şi voi, cum putea un băiat aşa de drăguţ, cu mîinile aşa de albe şi de curate să facă o astfel de muncă?

— Vino să cărăm apă!

Dar oare se cuvine ca un domnişor aşa de drăgălaş să care apă? Hainele se puteau uda, ghetele murdări!

— Hai să adunăm vreascuri!

Ei, asta-i bună. Poftim ce treabă!

. . . .

S-a lăsat noaptea. In luminişul pe unde a trecut mai deunăzi băiatul, s-au adunat vulpea, ursul, veveriţa, bursucul. Veveriţa sta foarte concentrată şi scria ceva, în timp ce toţi ceilalţi dictau. Ce, vă miraţi că veveriţa scrie? Ei, ce-i cu asta? I-a dat ciocănitoarea o pană, i-a adus o frunză şi acum scrie. Vreţi să ştiţi cui scrie? N-aveţi decît să citiţi scrisoarea.

„L-am cunoscut pe băiatul dumneavoastră. Ce băiat! Un adevărat domnişor! Vă asigurăm că nu se poate asemui cu alţi copii de-o seamă cu el... Să ştiţi că noi îi ţinem loc de mamă, tată, bunic, bunică. O, să n-aveţi grijă. Nu-l lăsăm noi să se obosească cîtuşi de puţin.

Pe aici copiii sînt tare răi. Inchipuiţi-vă că ieri s-au supărat şi i-au spus băiatului nostru:

— N-avem nevoie de domnişori. Las' că te dezvăţăm noi!

Şi i-au făcut şi o caricatură la gazeta de perete. Răi băieţi...

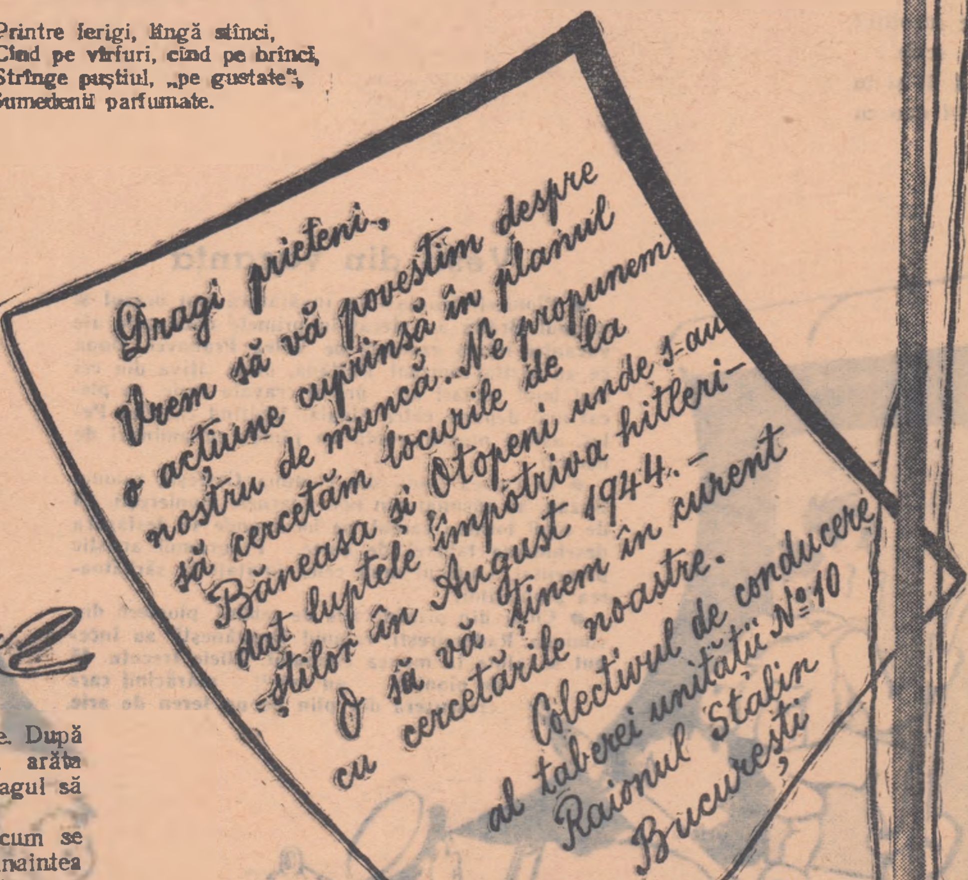
Dar sîntem şi noi pe aici. Ştim ce-avem de făcut: îl spălăm, îl pieptănăm, îl curăţăm! Minunat băiat... Şi ştie să se poarte! Cuvinte nepoliticoase ca „mulţumesc" ori nedemne ca „lăsaţi, pot şi singur", nu întrebuinţează niciodată. Dimpotrivă, drăguţul de el ne bruftuluieşte cu multă drăgălăşenie pentru că s-a-mprietenit cu noi şi se poartă ca şi cum am fi de-ai casei...

De aceea ne străduim să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a se simţi aici cît mai bine. E cel mai deştept băiat pe care l-am întîlnit, aceasta e părerea noastră de urs, de vulpe, de bursuc şi de veveriţă".

...Aţi ghicit cui îi era adresată scrisoarea?

B. CARAGIALE

Goarna sună prelung. Tobele r
aduce drapelul unităţii. Adunarea
a taberei de curte a început.

Este vorba de tabăra de curte n
nul Tudor Vladimirescu — Bucu
cum observaţi, pionierii au veni
costume de paradă. Cred şi eu. E
sărbătoare. Printre ei se află şi di
nepionieri. La început au fost ca
Apoi, cînd au văzut că iau şi ei pa
le-a venit inima la loc şi au şi în
împingă unul pe altul, care să s
faţă.

Puţină linişte, vă rog! Se anun
muncă al taberei. Carevasăzică e
vitate în cercuri, sport, (ah, înot
Nu-i rău de loc! In careu nu se p
în sus chiar dacă eşti foarte bucu
zîmbit, asta se poate şi toată lum
Careul s-a terminat. Poftiţi în s
un program artistic în cinstea de
berei.

Ce putem să vă urăm dragi cop
frumoasă!

JOCURI

Intrebări distractive

1. — Care mări poartă nume de culori?

2. — Ce orașe din țara noastră poartă nume de fată?

3. — Cîte feluri de mașini cunoașteți? Enumerați între doi sau trei colegi cu voce tare cîte feluri de mașini cunoașteți (mașină de scris, mașină cu aburi, etc.).

Ștafetă pionierească

Conducătorul jocului organizează două sau trei grupe egale de cîte 8—10 jucători, pe care le așează, în șir, înapoia liniei de plecare. De la această linie el măsoară 40—50 de pași, la capătul cărora fixează linia de întoarcere printr-o linie zgîriată vizibil pe sol; împarte apoi această distanță în trei sectoare astfel: la zece pași de la linia de plecare trasează un dreptunghi lat de aproximativ un metru și care reprezintă o „groapă" peste care se va sări; la alți douăzeci de pași se mai stabilește o linie denumită „linia de aruncare"; pe ultima linie denumită „de întoarcere" se așează cîte o popică în dreptul fiecărei echipe. Popica trebuie să fie înaltă de circa 15 cm. și groasă cam de 5 cm. Ca material de joc mai folosim și un baston de aruncare lung de 50/75 cm. și gros de 5—6 cm. pe care-l tăiem, ca și popica, dintr-o cracă de copac. Fiecare grupă are deci aceste materiale și terenul împărțit la fel.

La comanda conducătorului jocului, pleacă primul din fiecare echipă în alergare, cu bastonul într-o mînă, sare „groapa" și se oprește în dreptul „liniei de aruncare" de unde azvîrle bastonul în popică. Dacă nu o nimerește din prima încercare, se duce, ia bastonul și mai aruncă odată, sau de atîtea ori, pînă ce o doboară. Aceasta numai de la „linia de aruncare". După ce a doborît popica, o reașează pe locul ei, ia bastonul și se întoarce tot alergînd, sare din nou „groapa" și predă următorului bastonul, în dreptul liniei de plecare. Echipa care predă prima bastonul conducătorului de joc este cîștigătoare.

Vînătoarea mingei

Intr-un cerc larg stau șase pînă la doisprezece jucători care aruncă între ei, de la unul la altul, o minge de volei, handbal sau baschet. In interiorul cercului mai sînt doi sau trei jucători care încearcă să prindă mingea din zbor; cel care o prinde schimbă locul cu jucătorul care a aruncat-o.

Ghicitorul

Iată o mică scamatorie cu care puteți face să rămînă „paf" întreaga asistență. „Ghicitorul" cere tuturor să scrie pe cîte un bilețel numele unui obiect oarecare (toc, călimară, scaun, masă, etc.). Apoi va lua bilețelele împăturite, obligîndu-se să citească conținutul lor fără a le despături... și, spre uimirea tuturor, acest lucru se întîmplă într-adevăr.

Cum se realizează scamatoria?

Din capul locului, vă spunem că „ghicitorul" are un ajutor. Impreună cu acesta, stabilește un cuvînt, de pildă „creion". Primind bilețelul astfel scris, ghicitorul îl pune la fundul teancului. Apoi, el ia în mînă primul bilet și spune: „In acest bilet scrie cuvîntul creion. Cine l-a scris?". „Eu" — răspunde cel cu care s-a stabilit cuvîntul. Ghicitorul desface apoi biletul și dă mulțumit din cap ca și cum ar fi ghicit. In realitate, în bilet nu scrie cuvîntul creion, ci altul, de pildă masă. Dar ghicitorul știe de acum ce scrie în bilet pentru că după ce-a primit confirmarea, deschide biletul ca pentru a se convinge și se preface că află cuvîntul creion deși acolo scrie masă. Il împăturește, îl pune la urmă și luînd biletul următor, declară: „Aci scrie cuvîntul masă. Cine l-a scris?" Iar cel care a scris, de astă dată un oarecare din asistență, răspunde uimit: „Eu".

Tot șiretlicul constă deci în aceea că ghicitorul cunoscînd conținutul unuia din bilete, are posibilitatea să deschidă biletele mereu, cu unul înainte.

Incercați și vă veți distra foarte bine.

„PRO-VO-CA-RE!"

Aproape de ora prînzului, copiii zăriră intrînd pe poarta taberei doi pionieri necunoscuți. Primul ținea în mînă o goarnă, iar al doilea un sul de hîrtie. Amîndoi pășeau mîndri spre catargul taberei.

Deodată, în jurul lor se strînseră o mulțime de copii. Atunci cînd o zări pe instructoare cel cu sulul de hîrtie începu să citească:

— „Pro-vo-ca-re!

Pionierii din tabăra de curte Țăndărei vă provoacă în această sîmbătă la un meci de volei. Meciul va fi susținut atît de echipa băieților cît și de cea a fetelor".

... Iată că a venit și sîmbăta.

Petrică Dumitrache, cățărat într-un pom din marginea terenului, făcea acum pe crainicul reporter:

— ...Dragi ascultători, meciul se pare că va fi foarte disputat. In afară de copii au venit să urmărească partida dintre tabăra de curte Țăndărei și tabăra de curte Săveni o mulțime de colectiviști din sat. In acest moment își fac apariția pe teren cele două formații. Căpitanul echipei din Săveni, Crăciun Teodor, strînge mîna căpitanului echipei oaspe. Jucătorii fac cunoștință între ei. La fluierul arbitrului, meciul începe. Primii au serva pionierii din Țăndărei. Mingea ajunge acum în posesia lui Cojocaru care o pasează lui Stoica.

— Auleu, s-a rupt craca... întrerup transmisiunea meciului... Petrică n-apucă să mai spună nimic altceva deoarece căzu din pom.

Totuși am putut afla că primul meci dintre echipele băieților s-a terminat cu victoria taberei de curte din Săveni. In al doilea meci au cîștigat însă fetele de la tabăra de curte din Țăndărei.

S-au despărțit foarte buni prieteni. Astfel că numai după cîteva zile pionierii din Săveni întorceau vizita prietenilor lor. Ei, totuși, au pornit la drum imediat după ridicarea drapelului. La marginea Țăndăreilor, îi așteptau gazdele. Inainte de a ajunge la tabără se abătură și pe la grădina gospodăriei agricole colective din comună. Cei din Săveni auziseră că, aici, udarea legumelor se face cu ajutorul unor pompe speciale. In vizita pe care au făcut-o la grădină, oaspeții văzură canalele de irigație prin care curge apa pompată din Ialomița, cercetară principiul pe care a fost construită motopompa gospodăriei.

Aici, pe malul verde al Ialomiței, gazdele și oaspeții au prînzit și apoi și-au povestit atîtea că zău mă-ntreb dacă nu-și mai povestesc și acum.

Al. MIHU

O scrisoare și un răspuns

Chiar în prima zi de tabără, pe adresa Casei pionierilor din Tulcea a sosit o recomandată!

S-a întîmplat să mă aflu printre pionieri cînd s-a citit această scrisoare, așa că v-o redau cuvînt cu cuvînt:

„...Noi, pionierii din Bîrlad, ne-am propus ca în timpul vacanței de vară să organizăm o excursie în Delta Dunării împreună cu voi. Dorim foarte mult să cercetăm acest minunat colț de țară.

Excursia noastră va dura aproape o săptămînă. In Galați, Brăila, Tulcea, vom sta cîte o zi, iar în Deltă alte trei zile. Am hotărît să pornim la drum pe următorul itinerar: Bîrlad, Galați, Brăila: apoi, vom lua vaporul și vom veni la voi, dragi prieteni din Tulcea, ca de acolo să plecăm în Deltă.

Deocamdată frumusețea Deltei o cunoaștem doar din lecțiile de geografie, iar plantele și păsările pe care le vom întîlni acolo le-am văzut numai în fotografii. Inainte de a porni în excursie, am dori să cunoaștem ce am putea întîlni în drumul nostru. Și pentru aceasta, vă rugăm să ne dați o mînă de ajutor.

Așteptăm răspunsul vostru cît mai urgent".

Cînd am isprăvit de citit scrisoarea am băgat de seamă că prietenii din Tulcea începuseră de acum să scrie răspunsul, așa că mă grăbesc să vi-l comunic și vouă:

„Ura! De trei ori ura! — începe scrisoarea.

Vă așteptăm cu nerăbdare. Ce-o să vedeți la noi, n-o să uitați cît veți trăi!

O să mergem pe brațul Sulina, unde se află niște lucruri grozave. Păsări nemaivăzute, de toate culorile! O să vedeți aci și pescăruși și rațe sălbatice; nori, nu alta!

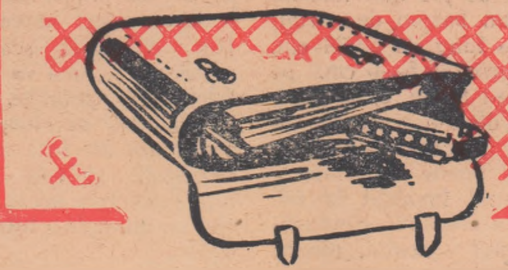
Apoi, pești ca la noi nu se mai găsesc oricît ați căuta. Ce mai, chemi peștele, așa, ca pe un cățel, și ți se suie în barcă. Dealtfel singuri o să vă dați seama pentru că vom merge împreună la pescuit. Ne vor ajuta cei de la cherhana.

Nu vă scriem mai mult pentru că vrem ca totul să fie pentru voi o surpriză. Imediat începem pregătirile".

...Grozav de grăbiți mai sînt băieții ăștia din Tulcea!

Radu POPA

Muzicuța cu schimbător

de Nicuță Tănase

Aveam o muzicuță pe cinste. Mi-a dispărut într-o recreație. Și ce muzicuță era! Parcă o văd. Nu era ca toate muzicuțele. Avea și schimbător. Abia mi-o cumpărase tata. O groază de bani a dat pe ea. El nu știe că n-o mai am. Dacă ar afla, s-ar supăra pe mine. Și pe drept cuvînt. Nu-i nici o săptămînă de cînd mi-a adus-o. Mama știe. I-am spus. Mi-a zis vreo cîteva, dar nu m-a bătut. Să mă bată pentru o muzicuță! Fie ea și cu schimbător! De-atunci, gîndul numai la ea îmi este. Uite, și acum; Oprinescu e scos la tablă, și eu nu știu de ce.

— Dinule!

Cine mă strigă? A, da, tovarășul profesor. Mă ridic în picioare.

— Prezent!

— La ce te gîndești, Dinule?

— La muzi... La nimic, tovarășe profesor.

Am început să și mint. Și asta nu-i frumos.

— Ce ați avut pentru astăzi, Dinule?

— Pentru astăzi am avut... am avut o muzi... am avut... El-Zorab!

— Stai jos și fii atent.

M-am așezat. Ce să fac să nu mă mai gîndesc la muzicuță? Nici un copil de pe strada mea n-a avut o muzicuță cu schimbător. Iar mi-au luat-o gîndurile razna. Vocea profesorului o aud ca prin vis. Parcă-l aud pe el cîntînd cu muzicuța. Nu, nu cîntă. Să fiu atent.

— Oprinescule, spune: ai învățat, ori nu?

— Am învățat.

— S auzim!

— „La pașa vine un arab,
„Cu ochii stinși, cu graiul slab.
„Sînt, pașă, neam...neam..."

Mă uit la Oprinescu. S-a încurcat. Se uită și el la mine. Se uită cu niște ochi... parcă-l văd și pe el cîntînd la muzicuță. Nu cîntă. S-a îngălbenit ca ceara. Ce-o avea?

— Formidabil! Dinule!

Cine mă mai strigă? Asta trebuie să fie Chiru. Vocea lui e.

— Ce e?

— Formidabil! Uite-ți muzicuța, Dinule!

Visez?

— Unde e, Chirule?

— Uite, era în ghiozdanul lui Oprinescu!

Aud vocea profesorului:

— Liniște! Hai, Oprinescule, ce, te-ai împotmolit? Liniște!

Pot să stau liniștit? Intind mîna pînă la banca vecină. Am muzicuța iar. Doamne! Priviți-o, e în mîna mea! Să sar de bucurie? Nu. Am cinci la purtare. Nu vreau să mi se scadă nota.

— „O mie de țechini primești?" recită Oprinescu și abia se mai ține pe picioare.

Chiru șoptește:

— O mie de pumni o să primești, nu țechini!

Cu cîtă nerăbdare aștept recreația. Am să-i dau doi pumni lui Oprinescu. Merită. Eu nu sînt bătăuș, dar zău că merită.

— Treci la loc, Oprinescule! Nu-mi place. N-ai învățat.

Oprinescu trece pe lîngă Chiru. Chiru îi dă un ghiont. Trece pe lîngă mine. Îi dau și eu unul. N-am înjurat de mult, că nu șade bine unui copil să înjure. Dar acum parcă m-aș răcori.

— Furiciosule!

În sfîrșit, aud și mult așteptatul clopoțel. A ieșit profesorul. Bine că nu am luat vre-un doi la purtare. Eram în stare să fac vreo boroboață. Mă reped la Oprinescu, îl trag afară din clasă și-i pun mîna în gît. Rădulescu s-a și așezat capra în spatele lui. Să-i dau vînt? Nu. Am auzit eu că și-a spart unul capul căzînd așa. Dar pe cuvîntul meu că pentru hoția asta ar merita Oprinescu să-și spargă capul.

— Ce caută muzicuța mea la tine?

— Care muzicuță, mă? Ce muzicuță, ești nebun?

— Poftim, judecați! Nu merită bătaie? s-a-nfuriat Chiru.

E rău cînd se-nfurie el. Uite-l, își scuipă în palme. Precis îl bate.

— Oprinescule, ești formidabil. Ei, ba nu, zău, ăsta merită să fie scalpat... Ia ține, Rădulescule, ghiozdanul!

Rădulescu e alt prieten de-al meu. Asta e cel mai mare bătăuș din școală. El nu se bagă, că n-are pe cine bate. Oprinescu e mămăligos. Și eu aș putea să-l bat. Ia uite ce-i cară la pumni! Trebuie să-i despart. Ce-o să zică lumea cînd ne-o vedea bătîndu-ne? Că asta învățăm la școală? E, dar lumea nu știe că Oprinescu mi-a furat muzicuța.

— Nu mai da în el! Lasă-l, nu-i frumos!

— Lasă-mă, Dinule, Pană-de-Șoim nu poate ierta. Pană-de-Șoim trebuie să facă dreptate!

Nu v-am spus: Chiru e șeful tribului „Pană-de-Șoim". Avem un trib în școală. Na, ca-nceput să plîngă Oprinescu. Nu i-ar fi rușine! El fură, și el plînge!

— Dacă mai dați în mine, mă duc la cancelarie.

— Dă-i drumul, Chirule! Lasă-l să se ducă la cancelarie! Lasă-l, mă, să se ducă. Să vedem, are curaj?.. Du-te, mă, și spune că mi-ai furat muzicuța!

— Dar ce, ți-am furat-o? Am vrut să învăț să cînt și eu cu ea.

— Foarte frumos, Oprinescule! Adică eu dacă aș vrea să învăț să cînt la pian, ar trebui să mă duc să fur pianul lui Tomoniu!

Tomoniu e vecinul nostru și are pian. Toată ziua zdrăngăne la el fata lui Tomoniu. Zdrăngăne fiindcă nu știe să cînte. Acum învață.

— De ce nu mi-ai cerut-o? strig la Oprinescu.

— Cum nu ți-am cerut-o? Ți-am cerut-o!

Auziți-l, mai și minte! Mai e și mincinos după ce că fură ca un nerușinat. Cel mai urîcios lucru e să furi și să minți.

— Cînd mi-ai cerut-o, mă?

— Prima zi cînd ai venit cu ea la școală și nu ai vrut să mi-o dai, ziceai că bag scuipat în ea.

— Asta-i nebun! Pe cuvîntul meu că e nebun! Uite cu cine stăm noi în clasă! Cine e în detașamentul nostru de pionieri! Un mincinos și un... Ar trebui să i se ia cravata. Nu merită s-o poarte!

— Ți-a cerut-o, Dinule?

— Pe cuvîntul meu că nu mi-a cerut-o!

— Zi așa... Și chiar dacă ai fi cerut-o. Era obligat să ți-o dea? Ceri un lucru cuiva și, dacă nu ți-l dă, tu i-l furgășești? Unde-ai învățat tu asta? Nu, nu se poate. Trebuie pedepsit. Asta e faptă de pirat... „Corabia se legăna în larg și pirații atîrnau de catarg ca niște cîrnați puși la fum"...

A înebunit și Chiru. Auzi vorbă la el! Să-l spînzure pentru o muzicuță! Vrea să facă și el pe deșteptul; vorbește cu fraze din romane.

— Las' că i-ai dat destul de cheltuială, mă bag eu iar.

Oprinescu stă ca un mielușel, nevinovat. Nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase.

— Cum o să-l las? E imposibil! Nu trebuie iertat! Ne-a făcut de rîs. El e de-al nostru. Trebuie să ne fie rușine de fapta lui. Trebuie să-l dezvățăm.

— Păi, eu nu am mai furat niciodată, bîzîie Oprinescu.

Iar plînge hoțomanul.

Acum te pomenești că se supără Oprinescu pe mine c-a mîncat bătaie din cauza mea. Aș vrea s-o văd și pe asta.

— Hai, Chirule, mergi acasă?

— Hai!

Chiru stă în cartierul meu. Doar cîteva străzi ne despart. Eu stau dincoace de găzărie. Chiru, chiar lîngă chioșcul cu pîine. Casa în care stă el e mai frumoasă. Are un etaj. El stă la etaj. In casa asta a avut pe timpuri Vrăbete circiumă cu terasă. Și o mătușă a mea, care a venit la Galați, a primit casă tot aici. Mai toată ziua sînt la Chiru. Ne jucăm la el, acolo, că e mai frumos. Intr-un rînd făcusem noi rost de o țeavă de sifon. Stăteam pe balcon și de acolo pîndeam cînd treceau oamenii cu chelie. Suflam pe țeavă miez de pîine muiat în gură. Se lipea pe chelia trecătorului. Suflam și la necheloși.

Intr-o zi — nu e mult de-atunci, acum două luni — am ochit fără să ne dăm seama tocmai chelia profesorului nostru de matematică. Știa că acolo stă Chiru. A urcat să vadă cine l-a lovit și a doua zi ne-a scos în fața careului pionieresc. De atunci n-am mai pus mîna pe țeavă. Ba mint, am mai folosit-o la un meci de fotbal, cînd ne-am dus cu bilet de peluză la tribuna întîia. Am sărit gardul de sîrmă. Chiru și-a rupt pantalonii. Mi se pare că a mîncat și bătaie acasă. Atunci am mai ochit pe cîțiva. La meciul Dinamo-Locomotiva Timișoara. De-atunci, însă, de loc! Am spart țeava.

— Bă, Chirule, prea ați dat tare în Oprinescu!

— Lasă-l, că merită. Și-a luat pedeapsa.

— Eu cred că mai bine era să-l fi spus instructorului.

— Pentru fleacul ăsta? Să fi mers la instructor numai pentru atîta?

— Să nu se învețe cu nărav. Să știi, Chirule, că am greșit. Trebuia spus instructorului. Am făcut o mare prostie. Acum nu-l mai putem spune după ce l-am bătut. Pe cuvîntul meu că n-am făcut bine.

— Nu mai fură el cîte zile o avea! Mai ales după pumnul pe care i l-a dat Rădulescu... Noroc, Dinule...

— Unde te duci, mă, nu mergi acasă?

— Nu. Mă duc pînă la nea Albăstroiu, să-l rog să-mi dea porumbelul înapoi. Mi-a prins un porumbel. Un misiriu... Noroc!

— Noroc!

Chinuiește porumbeii! Are două perechi, și-i ține pe balcon într-un coteț făcut din două lăzi de marmeladă... Porumbelului îi trebuie și lui dichis. Să ai curte mare, cum avem noi, stănoagă, coteț ca lumea, nu cîrpăceli... Ce știe Chiru!...

Uite, dacă fluier de aci, vine înaintea mea mîncînd norii cîinele meu, Ciobanu. Vreți să vedeți? Stați să pun servieta jos, să fluier eu în patru degete. Astupați-vă urechile... V-am spus eu? Ia uitați-vă ce aleargă! Și din capul străzii dacă fluier, și de acolo vine.

— Hai, Ciobane! Hai să-ți cînt ceva din muzicuță!

Cînd îi cînt, ciulește urechile. Ascultă parcă și el.

Ciobanu sare pe mine.

— Stai, mă! Ce, ți-e foame? Stai, lasă-mă să deschid poarta! Mamă, sărut mîna, am găsit muzicuța.

— Dar tu nu știi să închizi poarta?

— Am găsit muzicuța, mamă!

Parcă-i arde de muzicuța mea! E necăjită rău pe tata. Are dreptate. De două săptămîni, de cînd s-a înhăitat cu nea Sterică, ăla care are camion, tot tîrziu vine acasă. Și nu numai atît. Vine și beat. Și cînd e beat, nu e chip să stai de vorbă cu el.

— Unde ai găsit muzicuța, Dinule?

— Mi-o furase Oprinescu.

— Cum se poate?

— A găsit-o Chiru la el în ghiozdan.

— Hai, du-te și te spală pe mîini și vino să-ți dau de mîncare.

— Tata n-a venit?

— N-a venit. O fi iar la circiumă. Of, doamne, că nu știu ce să mă mai fac cu omu-ăsta...

— Poate nu e la circiumă. Nu cred, mamă, să fie la circiumă. Or fi venit ceva vagoane și o fi stat să le descarce.

Tata lucrează la depozitul de cherestea din Runcu. Dincolo de barieră. Vreo doi kilometri sînt de la barieră la depozit. Tata e manipulant. Sterică e angajat cu mașina să facă transportul de la depozit la fabrică sau unde trebuie dusă scîndura. Cîștigă bani mulți cu mașina lui. Inainte a avut vreo patru-cinci mașini. Acum i-a rămas numai una. După ce termină transportul, îl mai duce pe tata la bufetul din colț și bea cu el.

— Să știi, mamă, că-i la depozit. Nu te mai necăji. Hai să-ți cînt ceva. Vrei?

Mama dă din cap. Nu-i arde de muzicuța mea.

— Hai, Dinule, lasă, treci la masă... Șterge-ți bine ghetele, că abia am întors preșurile.

Am intrat în casă. Mama e tristă. De cînd mă știu n-am văzut-o așa. Și nici pe tata nu l-am văzut îmbătîndu-se așa cum se îmbată de o bucată de timp. Mi-a pus să mănînc. Dînsa nici poftă de mîncare nu mai are. Știți ce-a slăbit? Toate rochiile sînt largi pe ea. A avut o rochie la croitoreasă și de trei ori a strîmtat-o.

— Dinule, parcă bate cineva la poartă...

Am ieșit. E coana Victorina. Ce-o mai căuta și zgripțuroaica asta? Mama nu poate s-o sufere. Duce vorba de colo, colo. Din țînțar îți face armăsar.

— E coana Victorina, mamă.

— Deschide-i poarta.

— E deschisă.

A apărut.

— Bună seara, madam Constantin.

— Bună seara.

— Madam Constantin, n-ai să-mi împrumuți pînă mîine puțină sare de lămîie, că am uitat să cumpăr cînd am fost la piață și acum cred că e închis la Alimentara...

(Va urma)

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.